

en Udgivelse af falske Penge kan ogsaa finde Sted uden nogen Meddeeltighed i Falskmyn-neriet under andre Forudsætninger, navnlig hvor Nogen i doløs Hensigt udgiver falske Penge, som han tilfældigt er kommen i Besiddelse af, t. Ex. ved Fund. For dette Tilfælde synes der at være Jøie til at bestemme en haardere Straf — der er i Udkastets § 263 foreslaaet Straf af Forbringingshuusarbejde indtil 2 Aar eller Fængsel —, medens man har meent, at Straffen for den, der udgiver falske Penge, som han selv har modtaget som ægte, efterat han har faaet Visshed eller Formodning om deres Falskhed, med Hensyn til de i høi Grad for- mildende Omstændigheder, som kunne være for- bundne med denne Forseelse, ikke bør sættes høiere end til Fængsel eller Bøder i Almindelighed. Ef- ter Kommissionens Formening er der derimod ikke tilstrækkelig Grund til at foreskrive høiere Straf for nogen Art af egentlig Meddeeltighed i Falskmynneri — bortset fra det ovenfor be- rorte i Udkastets § 262 omhandlede særlige Tilfælde, — end den, hvortil de almindelige Regler om Meddeeltighed i Forbrydelsen ville føre, og navnlig gjælder dette med Hensyn til det Tilfælde, at Nogen udgiver falske Penge ef- ter foregaaende Afstale med Falskmynneren. Ifølge Udkastets § 49, jfr. § 54 sammenholdt med Udkastets § 260, vil Straffen for en saa- dan Medstyldig, naar det er danske Penge, der ere estergjorte, blive Strafarbejde fra 8 Maa- neder indtil 9 Aar, hvilket formeentlig maa ansees tilstrækkeligt for at kunne ramme ham tilbørligt.

I Udkastets §§ 264—272 omhandles Do- kument falsk. I det man ved Udarbejdelsen af de nævnte §§ væsentlig har benyttet det i Fd. 11. April 1840 §§ 60—68 givne Grundlag, har Kommissionens Opmærksomhed, bortset fra de foretagne Straffensbestættelser, nærmest været rettet paa at ordne Stoffet paa en hen- sigtsmæssigere Maade, og navnlig paa at til- veiebringe en klarere Soudring imellem de for- skjellige Klasser af Dokumenter, hvis Betyd- ning der tillægges en saa væsentlig Indflydelse paa Straffens Størrelse. Medens man saaledes har troet at burde bibeholde Adskillelsen imellem de 3 Hovedklasser af Dokumenter: de almindelige private Dokumenter, der gaae ud

paa at stifte Rettigheder eller at hæve Forplig- telser (Udkastets § 264, Fd. 1840 § 60 1ste Led), offentlige Dokumenter, Statsforskrivninger eller private Papirer, der ere bestemte til al- mindeligt Omløb (Udkastets § 265, Fd. 1840 § 60 2det Led og § 61), og Dokumenter, der ere af mindre Betydning, end de fornævnte (Udkastets § 266, Fd. 1840 § 62) har man dels søgt noget nærmere at betegne Bestaf- senheden af de sidstnævnte Dokumenter, dels har man af Fd. 1840 § 62 udsondret den Be- stemmelse, som angaaer Straffens Bestættelse paa Grund af Dokumentets uensynlige Mang- ler, og desangaaende optaget en egen § (Ud- kastets § 267), der refererer sig til alle de 3 foregaaende §§ og de i samme omtalte 3 for- skjellige Klasser af Dokumenter, dels endelig har man i en forandret Form og med en nær- mere Betegnelse af, hvad derved skal forståes, overflyttet den uklare Bestemmelse i Fd. 1840 § 62 angaaende Straffens Bestættelse paa Grund af Gjenstandens særdeles Bestaffenhed til Udkastets § 264, hvor den synes mere pas- sende at høre hjemme. I sidstnævnte Hen- seende bemærkes yderligere, at det formeentlig er i god Overensstemmelse med den alminde- lige Bestemmelse i Udkastets § 253 angaaende Straffens Bestættelse, hvor et Bedrageri er udøvet i en lidet betydende Grad, at der i Udkastets § 264 aabnes Afgang til Anvendel- sen af en mildere Straf for Forsælfningen af de der omhandlede privatretlige Dokumenter, naar Gjenstanden er af ubetydelig Værdi, navnlig naar hensees til, at man vel har foreslaaet en betydelig Bestættelse af Straffen i Sammen- ligning med Fd. 1840 § 60 (1 til 8 Aars istedetfor 3 til 16 Aars Strafarbejde), men dog har fundet overveiende Betænkelse ved i Almindelighed at tilstede en ringere Straf end 1 Aars Strafarbejde for en Forbrydelse, ved hvis Afstraffelse der, som det hedder i Fd. 1840 § 62, maa tages Hensyn til den høie Grad af Vigtighed, som det har saavel for den borgerlige Orden som for de Enkeltes Rettig- heder og den gjensidige Tillid i den borgerlige Samhandel, at der kan stoles paa Egtigheden af de Underskrifter, hvorpaa et Dokument for- pligtende eller bevisende Kraft skal grundes. Og skjøndt det fremdeles ikke just synes at egne